

Chuyện Một Con Chó Con

Võ Kỳ Điền

Sáng nay có cặp vợ chồng bạn từ phương xa đến thăm chúng tôi. Tôi đang chờ và khi nghe tiếng chuông cửa reo vang tôi vội vàng bước ra tiếp bạn. Hai ông bà Mai-Cồ (Michael) đã xuất hiện trước mặt đáng vẻ tươi tắn khỏe mạnh. Tôi và nhà tôi vui vẻ chào hỏi cặp đôi bạn thân tình này. Con chó nhỏ Mi Sa không cần biết ai là ai, cũng tuôn ra cửa, chạy lăng quăng sủa inh ỏi không ngừng. Vì ông bà này đến từ thành phố Calgary thuộc vùng nói tiếng Anh nên tôi theo thói quen vọt miệng la rầy con chó con lông xoắn như tuyết trắng bong này:

- Mi Sa shut up! (Misa im cái miệng lại)

Mi Sa, Con chó nhỏ này đã được nhà tôi đặt tên ngay là Mi Sa từ lúc mới mua về.

Câu nói vừa thốt ra khỏi miệng chợt thấy ông khách đứng chững lại, tôi sực nhớ lại một chuyện quan trọng, mặt mày đỏ bừng bừng, làm sao bây giờ, làm sao xin lỗi bây giờ, quê ơi là quê! Nhà tôi cũng lờ khóc lờ cười, đỡ lời với khách:

- Chồng tôi ảnh không biết chuyện này, xin ông bà thứ lỗi.

Hai ông bà bình thần trở lại, ha hả cười lớn ôm vai tôi và nói

- Đừng bận tâm không có gì đâu. Đâu có gì quan trọng đâu.

Cả buổi sáng hôm đó tôi mỗi lần thấy con Mi Sa chạy chơi quanh quần là nhớ tới câu “Mi Sa câm miệng lại.” Trời ơi, cái câu nói thiệt là kỳ cục, tại sao tôi lại ăn nói sỗ sàng tới như vậy.

Câu chuyện là như vậy, phải nói ra các bạn mới rõ đầu đuôi. Cặp vợ chồng này gốc là người Nga vì tỵ nạn chánh trị nên qua Canada xin định cư ở vùng Calgary thuộc tỉnh bang Alberta. Ông vốn là kỹ sư và bà là dược sĩ, khi chùn ướn chùn ráo qua xứ mới nên phải học lại lấy văn bằng chuyên môn tương đương để hành nghề sinh sống. Việc này cũng giống y hệt như người tỵ nạn Việt Nam chúng ta vậy. Nhờ đó mà bà vợ ông quen với nhà tôi vì đồng hoàn cảnh nên trở nên thân tình và hai bà khá hợp tác nhau. Bà Melina rất điềm đạm, hiền lành và sống đầy tình nghĩa. Như vậy tên ông là Michael, tên bà là Melina, đó là những gì tôi biết được và khi chào hỏi hay trong các câu chuyện giao tiếp, tôi thường dùng hai tên này.

Nhà tôi rất thích nuôi chó nên có lần mua được một con chó con lông trắng như tuyết, hai con mắt tròn đen thui như hai hột nhãn, thân hình nhỏ xíu nặng cỡ chừng ba bốn kí lô, trông thật dễ thương, thuộc giống chó Maltese (Maltais) thì mừng lắm ôm ấp nựng nịu suốt ngày. Nhà tôi biết được giống chó khôn ngoan dễ thương này là nhờ ông Mai Cồ cố vấn cho. Nên khi đặt tên thì lấy ngay tên ông mà đặt. Cũng cùng một tên nhưng ở Canada thì là Michael nhưng lúc bên Nga gọi ông là Misa. Vậy kể từ đó con chó nhỏ trắng bong này có tên là Mi Sa. Con Mi Sa rất thông minh, thường đi quanh quần trong nhà, lại ưa sủa. Hễ có ai đi gần nhà là nó sủa inh ỏi. Nhà rộng lớn nhiều phòng lại ít người, nhờ có nó mà tôi khá

yên tâm, đỡ lo chuyện trộm cắp. Có lần cả nhà đi chơi vắng có kẻ xấu lén cạy cửa sau để vô ăn trộm. Khi vợ chồng tôi đi về tới nhà thì thấy cửa có dấu bị cạy xeo trầy xước lổ chỗ. Không biết con Mi Sa sủa thế nào mà anh ăn trộm sợ hãi đã bỏ chạy để lại toàn bộ đồ hành nghề kèm, búa, xà ben.

Con Mi Sa nó dễ thương và khôn ngoan giúp đỡ tôi tốt đến vậy, nào ngờ sáng nay nó lại khiến tôi thê thảm. Có một sự lầm lẫn trầm trọng. Ai đời, có bao giờ khách đến nhà thăm vừa mở miệng chào hỏi thì bị ông chủ nhà kêu tên khách to lên và ra lệnh oang oang “Mi Sa câm cái miệng lại”. Chủ nhà gì mà đón khách kỳ cục vậy! Ông chủ nhà kỳ cục này là tôi đó. Tự nhiên tôi bị lâm vào cái cảnh dở khóc dở cười. Và trên cái cõi đời gặp cảnh trở trêu này chắc chỉ có mình tôi thôi.

Cách đây vài tháng chúng tôi cũng có đến Calgary thăm ông bà Mai-Cồ và được ông bà dẫn tham quan các cảnh đẹp của rặng Rocky Mountain hùng vĩ nơi đây. Tôi choáng váng trước những núi non xanh đen cao chónh chờ chạy dài đến tận chùn trời. Trên các đỉnh núi có nhiều hồ nước ngọt và hồ nước Louise trong xanh màu ngọc bích đẹp nổi tiếng đến khó quên. Rồi đến thăm phố núi Banff đầy màu sắc quyến rũ đông nghẹt du khách vắng lại. Nào là đường mòn, nào là thác nước, nào thung lũng sông sâu suối rộng, nào là hang động thiên nhiên với lô nhô thạch nhũ ngàn năm... Bao nhiêu là cảnh đẹp trời đất gom lại nơi đây. Làm sao tôi quên

được trong đời có lần mình được tắm trong dòng suối nước nóng mà trên đầu tuyết lông ngỗng bay phời phới đầy trời vào mùa đông xứ lạnh Calgary.

Ông Mai Cò cũng là tay thích đi săn. Ông thường săn nai tuần lộc (Reindeer - caribou) và thuê trực thăng đi câu cá bơn (halibut fish) ở miệt Vancouver. Sau nhà ông có một cái tủ đá đông lạnh (freezer) rất lớn chứa đầy thịt cá săn được, để dành ăn cả năm. Có bận nhà tôi ghé qua chợ mua một bộ đồ nấu lẩu Nhật Bản, cùng thịt bò, tôm, mực và rất nhiều rau cải Việt Nam mình. Bà Melina lấy ra trong tủ đá một tảng cá halibut to cỡ hai kí lô. Khối thịt cá trắng bong và sau khi rã đông thì tươi rói. Buổi ăn chiều đó vợ chồng tôi lần đầu được biết mùi vị thơm ngon của cá halibut. Ở Québec tôi cho rằng cá tầm (esturgeon) là ngon số một, đến khi được ăn cá halibut thì tôi không biết con nào ngon hơn. Chúng giống nhau ở chỗ hương vị cá mà thơm ngon như thịt, cũng giống nhau ở chỗ các xương không cứng mà lại mềm như sụn, khi ăn mình nhai sừng sực rồi nuốt luôn. Tất cả ngon ngọt trộn lẫn nhau trong miệng rồi tuôn xuống bao tử hồi nào không hay biết.

Ông Mai Cò sức ăn rất là mạnh vì người rất cao lớn to con và hoạt động thường xuyên. Ông rất thích đồ ăn và cách nêm nếm nhiều gia vị của Việt Nam mình. Khi ăn chả giò, ông húp luôn chén nước mắm pha chế để kèm bên. Sáng nào cũng rủ nhau đi ăn phở ở ngoài phố Calgary và lúc nào ông cũng ăn hai tô đặc biệt bỏ vô đầy rau, giá. Khi ăn xong dưới đáy tô không còn một giọt nước nào. Hình như ông còn muốn ăn thêm nữa... Tôi rất quý mến hai ông bà này. Tánh tình hiền lành, không khách sáo, hoa mỹ, dễ gần, thân thiện, sống thành thật, giản dị, hồn nhiên. Có được bạn tốt như vậy, tôi còn muốn gì hơn nữa!

Rồi vào một mùa hè, trời Canada nóng như đổ lửa. Vậy mà thiên hạ cứ nói Canada lạnh, qua đây sống thử đi rồi biết liền. Đến bây giờ tôi mới hiểu tại sao dân ở đây thích đi du lịch. Phải trốn cái nóng như thiêu như đốt này. Có lúc không việc gì làm, hai vợ chồng ngồi nhìn những ngày thừa thãi thoáng qua nhanh. Tôi vọt miệng:

- Mùa hè nóng bức như vậy mà năm nay chưa biết đi đâu.

Được vợ trả lời :

- Vậy thì mình đành phải ra mấy đảo ở Caribbean (Caraibes) như mấy năm trước.

Tôi chưa kịp trả lời thì lúc đó con Mi Sa bỗng kêu lên ăng ẳng, chắc có ai đó đi ngang qua nhà. Nghe chó kêu, nhà tôi liền nảy sinh ra một ý, vọt miệng:

- Hay là mình đi ra đảo Malta, để coi quê hương con Mi Sa ra sao, gốc gác nó ở đảo này mà.

Nghe vợ đề nghị đi chơi Địa Trung Hải, tôi mừng vui quá, thiệt là có lý hết sức đồng ý liền: *Ừa ừa...*

Chiếc du thuyền cao 9 tầng có hai cái piscine rộng lớn trên boong với trên hàng ngàn du khách, lặng lẽ êm đềm lướt sóng trong đêm đen. Tôi ngủ say mê mệt không còn biết trăng sao gì nữa hết. Bất ngờ tiếng loa phát thanh trên thuyền vang lên nghe lồng lộng giữa đêm khuya:

- Đây là thuyền trưởng du thuyền MSC Croisière số 12 thông báo cùng quý khách, xin mời quý khách lên boong tàu để đón bình minh lúc 5 giờ sáng, du thuyền sẽ vào hải cảng đảo Malta.

Vừa nghe xong, tôi nhìn ra khung kiếng cửa sổ thấy trời đã sáng trắng, hai vợ chồng vội vàng đánh răng rửa mặt, cùng nhau ba chụm bốn cẳng leo tuốt lên boong tàu. Lúc này trên boong cũng đã đông nghẹt người ta, kiếm một chỗ trống để chen chụm không phải là chuyện dễ. Mặt biển xanh gợn gợn, trời sáng trong tinh khôi, ánh nắng vàng chanh chan hòa cả một vùng trời đất rộng mênh mông bát ngát. Những cơn gió mát thổi nhẹ mơn man rì rì. Chiếc du thuyền lừng lững nguy nga thận trọng từ từ tiến vào hải cảng, tiếng còi tàu rú lên từng nhịp, từng nhịp rền vang. Mọi người chen nhau đông nghẹt trên boong, trên tay nào là máy ảnh, máy quay phim được tận dụng hết tần số. Tôi nhìn mái mê phong cảnh xung quanh bên này lẫn bên kia, không gian rộng rãi đẹp đến độ sững sờ. Thiên đường là đây nè chớ còn ở đâu nữa. Trước mắt tôi bây giờ là vách núi cao chập chùng sừng sững, xen vào đó là những lâu đài bằng đá kiểu những thế kỷ trước, được xây cất đẹp đẽ, khéo léo, bề thế nương tựa nhau, chen chúc nhau, vươn lên cao ngất như muốn giành hững hết những tia nắng đẹp đẽ của vùng biển ngọc trong xanh biêng biếc Địa Trung Hải mà tạo hóa ban cho...

Đây không phải là lần đầu tiên tôi đi du thuyền. Tôi cũng đã có đi nhiều chuyến trên biển hoặc trên sông, chỗ này chỗ kia. Có chiếc tệ hơn, có chiếc khá hơn. Cảnh xứ này nhớ lộn qua xứ kia, chuyến này lộn qua chuyến kia, làm sao mà nhớ hết cho được. Duy có lần đi này, buổi sáng này, ghi lại trong tôi dấu ấn đặc biệt quang cảnh hùng đồng ở đảo Malta trên vùng trời Địa Trung Hải là đẹp đẽ nhất, là đáng nhớ nhất trong đời. Đối với tôi là vậy đó. À, chút nữa thì quên, đảo này là quê hương gốc gác của con Mi Sa, chuyến đi này đẹp nhất có lẽ là vì nó mà đi.

Mùa Giáng Sinh năm ấy sắp tới. Bà xã đi làm từ sáng, chỉ có tôi ở nhà một mình với con Mi Sa làm bạn. Ở nhà tôi phải lo chuẩn bị dây chạc để treo đèn kết hoa trước cửa để mừng chúa Giáng Sinh ra đời. Lối xóm nhiều nhà đã thực hiện xong cả tuần trước, đêm đêm đèn đuốc cháy sáng rực rỡ, xen vào đó có nhiều tiếng nhạc thánh thót reo vui. Nhà mình cũng phải bắt chước mà làm, nếu không vậy thì mang tiếng lười biếng, mắc cỡ lắm. Tụi Tây tuy là nhà nào cũng cửa đóng then gài nhưng tôi biết rõ tụi nó kín đáo để ý từng chút coi một người ngoại quốc như mình sinh sống ra sao. Như mùa hè vừa qua, tôi vì bận chưa kịp cắt cỏ sân vườn, đám cỏ hơi cao rậm rạp một chút, bà đầm nhà cạnh bên gặp tôi ngoài đường sau khi chào hỏi có khen với một câu:

- Hoa dandelion vườn nhà ông năm nay mùa này thật đẹp!

Trời ơi! rõ ràng là bà đã chê tôi thẳng thừng như tạt nước vào mặt vậy, không kiêng dè gì hết. Ai cũng biết sân cỏ xanh mượt mà để hoa bồ công anh mọc lốm đốm vàng là coi không được rồi, y như tấm vải lót giường bị con nít đá dầm, rồi những cánh hoa tàn kia sẽ bay lả lan qua hàng xóm. Để cỏ mọc cao quá, sẽ bị cảnh sát thành phố phạt tiền. Hèn chi hoa này, Tây nó đặt tên là Pissenlit (piss-en-lit = hoa Đái Dầm) Vậy thì hoa này đẹp hay xấu. Tôi xin tạm trả lời cho các bạn nghe: Xấu đẹp tùy người đối diện. Mấy người làm biếng như tôi thì thấy đẹp. Còn bà đầm hàng xóm thì cho là xấu hoắc hà.

Tôi đã lấy mấy thùng dây điện màu xanh có gắn chi chít những bóng đèn xanh đỏ nhỏ xíu. Rồi ra sau nhà vác ra một cái thang xếp để gắn đèn lên nóc nhà xe và trước cửa. Còn dọc theo hai bên sân thì không cần thang, đứng dưới đất được rồi. Tối hôm qua, trời có đổ một cơn tuyết không lớn lắm, rơi cao chỉ chừng ba, bốn phân thôi. Nhiệt độ sáng nay tương đối dễ chịu, chừng độ âm bốn, âm năm độ không lạnh lắm, làm việc sẽ thoải mái. Mọi thứ chuẩn bị đã xong xuôi, tôi mở cửa, vác cái thang nhôm lạnh ngắt ra ngoài, trở vô lấy thêm kèm búa, tu vít, rồi trở ra sân, từ từ leo lên thang để gắn dây đèn...

Từ trên cao tôi nhìn thấy một bà đầm dáng vẻ sang trong mặc áo lông mùa đông tay cầm xâu chìa khoá xe, từ từ bước vào sân vẻ mặt nghiêm trọng buồn bã. Bà này lạ quá, là ai vậy, tôi không quen biết, có việc gì mà đi vô sân vườn nhà mình. Tôi ngạc nhiên và bước xuống thang. Tôi chưa kịp hỏi thì bà đã nói:

- Tôi xin lỗi ông, tôi đã lỡ đụng phải con chó nhỏ của ông. Tuyết trắng quá mà nó cũng trắng nữa, nên tôi nhìn không thấy...

Vừa nghe xong, tôi há hốc miệng xững vững

- Trời, con Mi Sa!

Nó chạy ra đường hồi nào, tôi hoàn toàn không biết. Tôi nhìn vô cửa, thấy cánh cửa nhà mở hé, à thì nó len cửa mà chạy ra. Tôi thiệt là vô ý. Con Mi Sa đáng thương của tôi. Tôi đi ra đường và thấy con chó nhỏ nằm còng queo trên đám tuyết nhòe nhoẹt trên đường, cạnh đó là chiếc xe đen loại mắc tiền. Tôi vội ôm nó lên trên đôi tay, thân mình nó tuy còn ấm nhưng bất động. Nó đã chết thiệt rồi, không có một chút xíu hy vọng nào. Tôi không còn thấy được cặp mắt đen ánh tròn vo dễ thương, tôi cũng không nghe được tiếng sủa hằng ngày quen thuộc. Tôi bước đi những bước chực vô hồn. Tôi không khóc mà sao hai hàng nước mắt ràn rụa, chảy đầy trên má...

Ôi, con Mi Sa nhỏ thương yêu đòi tôi!

Võ Kỳ Điền